

ΛΟΓΥΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

«Υψουμένου σου Δέσποτα, ἐν Σταυρῷ συνανύψωσας, τῷ Ἀδάμ τὴν ἔκπτωτον φύσιν ἄπασαν· διό ὑψοῦντες τόν ἄχραντον, Σταυρόν σου φιλόανθρωπε, τὴν ἐξ ὕψους σου ἰσχύν, ἐξαιτούμεν κραυγάζοντες· Σῶσον Ὑψιστε, ὡς θεός ἐλεήμων τοὺς τιμῶντας, τὴν σεπτὴν τε καὶ φωσφόρον, τοῦ σοῦ Σταυροῦ θείαν ὑψωσιν».

Ἐξοχώτατε κ. Πρέσβυ

καὶ Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἱεροσολύμοις,

Ἐρώτατοι Ἀρχιερεῖς,

Ἀδελφοί καὶ Πατέρες,

Ἀγαπητοὶ Προσκυνηταί,

Τιμήσαντες καὶ ἡμεῖς σήμερον ἐν τῷ Πανιέρῳ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως δοξολογικῶς καὶ εὐχαριστιακῶς τόν Τίμιον Σταυρόν, δόξαν καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν εἰς τόν ἅγιον Τριαδικόν Θεόν, ὁ Ὅποιος μᾶς ἠξίωσε νὰ ἐορτάσωμεν τὴν εὐφρόσυνον ἐορτὴν τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, εἰς αὐτόν τοῦτον τόν τόπον τῆς Σταυρώσεως καὶ Ταφῆς καὶ Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα, τῆς Εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ὅρθῶς καὶ δικαίως ἡ ἀνάμνησις τῆς Εὐρέσεως καὶ δὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ θεωρεῖται παγκόσμιος, καὶ τοῦτο, διότι ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ δέν ἀποτελεῖ μόνον τὸ σύμβολον τῆς νίκης τῆς ζωῆς ἐπὶ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ ἀποτελεῖ τὸ σωτήριον ὄργανον «δι' οὗ ὁ κόσμος σέσωσται καὶ χορεύει ὁ Ἀδάμ», ὡς λέγει ὁ Ὑμνωδός· χορεύει δέ ὁ Ἀδάμ, δηλαδή πανηγυρίζει σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης, διότι ἐν τῷ Σταυρῷ ὑψώθη μὲν ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός, ὢν τέλειος θεός καὶ τέλειος ἄνθρωπος, συνανύψωσε δέ τὴν ἄπασαν ἔκπτωτον ἀνθρωπίνην ἡμῶν φύσιν, ἐλευθερῶν αὐτὴν ἐκ τῆς δουλείας καὶ τυραννίδος τοῦ διαβόλου καὶ τῆς ἁμαρτίας.

Ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, τόν ὁποῖον προετύπωσαν οἱ Προφῆται καὶ δὴ ὁ Προφήτης Μωϋσῆς, ἀπὸ σύμβολον κατάρας ἀνεδείχθη εἰς σύμβολον εὐλογίας καὶ καυχίσεως ἐν Χριστῷ· ἐξ οὗ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐξυμνῶν τὴν δύναμιν τοῦ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, καυχᾶται λέγων, «ἐμοὶ δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μή ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. 6, 14) ἐν τῷ ὁποίῳ καὶ διὰ τοῦ ὁποίου παθῶν, ἀπέκτεινε τὰ πάθη.

«Αὐτόν, οὖν, καὶ ἡμεῖς βεβαίως κρατῶμεν τοῦ Κυρίου τόν Σταυρόν, καύχημα πάντες». ἔχοντες τόν Σταυρόν τοῦ Κυρίου, ὡς τὸ καύχημα καὶ τὴν βεβαιότητα τῆς Πίστεως ἡμῶν καὶ ἀφορῶντες εἰς αὐτόν, πορευόμεθα τὴν ὁδόν τοῦ Μαρτυρίου, δηλαδή τὴν ὁδόν τῆς δοκιμασίας, τῶν ταπεινώσεων, τοῦ εὐτελισμοῦ, τῆς ὑβρεως καὶ τῶν προκλήσεων, ἀφορῶντες εἰς τὴν συνανύψωσιν ἡμῶν μετὰ τοῦ νέου Ἀδάμ, τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ. «Ἔστι γάρ» κατὰ τόν Συναξαριστήν, «σωτήριον ἡμῖν τοῦτο τὸ ξύλον, ὄπλον εἰρήνης» καὶ δικαιοσύνης, «ἀήττητον τρόπαιον».

Τὴν σωτήριον δύναμιν τοῦ Τιμίου Ξύλου τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐπικαλούμενοι καὶ ἡμεῖς, δεόμεθα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὅπως σκέπη τὴν Γεραρὰν Ἀγιοταφίτικὴν ἡμῶν Ἀδελφότητα καὶ τὸ εὐσεβές Γένος καὶ Ἔθνος τῶν Ρωμαίων ἀπὸ πάσης βουλῆς τοῦ ἀντικειμένου, κρατύνῃ τὸ χριστεπώνυμον ἡμῶν ἔθνος καὶ περιφρουρῇ τὸ εὐλαβές ἡμῶν ποιμνιον. Ἔτη πολλά καὶ εὐλογημένα!